Her suale cevap verilebilir mi?

Bediüzzaman Hazretleri 1907 yılında İstanbul'a gelir.

Bir süre İstanbul'un hâl ve ahvâlini müşahede ettikten sonra doğu illerine dikkat çekmek ve kurulmasını istediği bir üniversite için kamuoyu oluşturmak maksadı ile, Fatih'teki Şekerci Hanında, kaldığı odanın kapısına, "Burada her suâle cevap verilir, kimseye sual sorulmaz" diye bir levha asar.

İstanbul'daki fikir ve düşünce erbabını müzakereye ve müsabakaya davet eder. İlk önceleri böyle bir ilân ve davet ciddiye alınmasa da, sonraları işin ciddiyetini anlayan fikir erbâbı meselenin doğruluğunu test etmek için sıraya girerler. Bu vesile ile yüzlerce alim, talebe, müderris ve düşünce insanı bu ilanın hakikatini test ederler. Hazırladıkları en çetrefilli sualleri Bediüzzaman'a tevcih ederler. Ve istisnasız her suale makul ve doğru cevaplar alırlar. Bu noktada şöyle bir sual akla geliyor: Her suale cevap verilebilir mi? Bu mümkün mü? Bir insanın bir çok bilim dalında tam kapasite ile bilgi sahibi olması akıl ve mantığa uyar mı? Bu ve benzeri suallere 'Evet' diye cevap verirseniz, elbette ki zahiri manada mübalağa olarak gözükür. Bir kişinin fen ve din ilimleri de dahil her sahada her soruya cevap vermesi mümkün değildir. Ancak bu genel kurallar içinde geçerli bir durumdur. Çok özel durumlarda buna benzer tarihte bazı örnekler gözükmüş. Bazı insanlar sıra dışı yetenekleri ile çok özel davranışlar sergilemişler. İşte Bediüzzaman Hazretlerinin de her suale cevap vermesi sıra dışı bir örnektir. Bu noktada meselenin vuzuha kavuşması için bir kaç hususu nazara vermek gerekiyor.

Birincisi:

Üstad Şekerci hanınındaki odasının kapısına “Burada her suale cevap verilir” diye bir levha astıktan sonra yüzlerce kişi gelip sorularını sormuşlar ve cevaplarını almışlar. Her suale cevap verilmiş, istisnasız her suale. Şayet bir tek suale bile doğru bir cevap verilmese idi, bu mesele şaşaa ile yayılacaktı. Çünkü bu levha İstanbul’daki tüm fikir ve düşünce erbabına karşı bir meydan okuma idi. Ortada bir mücadele hali vardı. Şayet menfi bir hal olsa, yani sorulan suallere doğru cevap alınamasa idi, bu durum hiç kuşkusuz çok büyük bir şekilde kamuoyuna yayılacak, hatta o zamandaki münteşir basın organlarında tüm ahaliye ilan edilecekti. Çünkü Bediüzzaman’a karşı o zamanlar muarız olanlar had safhada idi. Zaten belli bir zaman sonra, zamanın hakim siyasi otoritesi, “Nasıl her suale cevap verilir, bu hal bir cünun, bir delilik halidir” diye Bediüzzaman’ı Toptaşı tımarhanesine gönderecektir. Tabii tımarhane doktorunun raporunda “Eğer Said Nursî’de zerre kadar cünun (delilik) varsa, dünyada akıllı adam yoktur” demiş olmasını da aktaralım. Yani bir tek kişi dahi çıkıp, “Şu sualime cevap verilmedi veya yanlış verildi” diye bir vakıa yoktur. Çünkü her soruya doğru olarak cevap verilmiş.

İkincisi:

Bediüzzaman Hazretleri daha on dört, on beş yaşlarında iken o zamanlar medreselerde okutulan seksenden fazla kitabı ezberlemiş, dini sahada okutulan tüm kitapları hafızasına almış. Doğu Beyazıt’ta, Şeyh Mehmed Celâli Hazretlerinin medresesinde, bir ilmi heyetin sıkı ve ciddi bir imtihanından sonra icazetini, yani mezuniyet diplomasını almış. Ardından ilerleyen zamanlarda Bitlis ve Van illerinde kaldığı süre içinde fen ilimleri ile meşgul olmuş. Matematik, fizik, kimya, biyoloji, mantık, tıp, astronomi gibi fen ilimlerine ait bir çok kitabı ezberleyerek hafızasına almış. Hatta bu ilimlerde ihtisas sahibi muallimlerle yaptığı münazaraları hep kazanmış. Öyle ki bir gecede bir kimya kitabını ezberleyip, ertesi gün kimya öğretmeni ile münazara yapmış. İşte Üstad İstanbul’a geldiği zaman hem dini hem de fenni bilimler konusunda onlarca kitabı ezberlemiş durumdaydı. Bu nedenle sorulan suallere kolaylıkla cevap vermiştir.

Üçüncüsü:

Bediüzzaman gibi bazı insanlarda parapsikolojik yetenekler çok fazlası ile inkişaf etmiştir. Bu gibi insanlar kolaylıkla karşıdaki insanın düşüncelerini okuyabilirler. Zihinlerdeki düşünce dizinine girebilir, hatta karşıdaki insanın zihinlerine farklı bilgiler telkin edebilirler. Bu noktada Bediüzzaman’a soru soranlara baktığımızda hemen hemen hepsinin âlim ve bilgili insanlar olduğunu görürüz. Yani sorulan sorular yeni bir şey öğrenmek için değil, bilinen bir sualin karşıdaki insan

tarafından bilinip bilinmediğinin testini yapmak için sorulmuştur. Yani soran kişi sorunun cevabını bilmektedir, yani o sorunun cevabı kendi zihninde kayıtlıdır. İşte bu noktada Üstad bazen de zihin okuması yapmış, kişinin kafasındaki sualin doğru cevaplarını, bizzat onların zihinlerinden okuyarak söylemiştir. Bu konuda bir çok örnek mevcuttur.

Dördüncüsü:

Bediüzzaman gibi Kur'ân ve iman hizmeti noktasında veraset-i nübüvvet ile vazifelendirilmiş bir zatın ilmi elbette ki, normal şartlarda çalışmak yolu ile elde edilecek bir ilim değildir. Doğrudan Allah vergisi, yani vehbî bir ilimdir. Bütün insanların akıl ve zihinlerinde tecelli eden Alîm ism-i Celili, Üstad Bediüzzaman'da daha şaşaalı ve parlak bir şekilde tecelli etmiştir. Bu nedenle sorulan suallere de doğru olarak cevap vermiştir.